

Sygn. akt II Ca 496/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lipca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Jarosław Gołębiowski
----------------	--------------------------

po rozpoznaniu w dniu 7 lipca 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa H. B. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą(...)w G.

przeciwko M. S. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

z dnia 16 marca 2015 roku, sygn. akt I C 2208/14upr

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie pierwszym sentencji w ten sposób, że zasądzoną od pozwanego M. S. (2) na rzecz powódki H. B. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...)w G. kwotę 1176,19 zł obniża do kwoty 936,19 (dziewięćset trzydzieści sześć złotych 19/100) złotych a w pozostałej części powództwo i apelacje oddala,

2. nie obciąża pozwanego M. S. (2) kosztami postępowania za instancję odwoławczą.

Sygn. akt II Ca 496/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 16 marca 2015 roku Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim po rozpoznaniu sprawy z powództwem H. B. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...)w G. przeciwko M. S. (2) o zapłatę

1. zasądził od pozwanego M. S. (2) na rzecz powódki H. B. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą(...)w G. kwotę 1.176,19 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 25 września 2014r. do dnia zapłaty;

2. nie obciążył pozwanego M. S. (2) kosztami procesu.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył następujący stan faktyczny:

W dniu 26 czerwca 2014r. powód, za pośrednictwem G. A. C., zawarł z pozwanym umowę pożyczki nr (...) kwoty 560 złotych na warunkach szczegółowo opisanych w umowie, z obowiązkiem zwrotu pożyczonej kwoty do dnia 26 lipca 2014r. Przy czym kwotę pożyczki stanowiła kwota 400 złotych, zaś kwota 160 złotych stanowiła składkę z tytułu zawarcia umowy ubezpieczenia na życie, co stanowiło jeden z opcjonalnych składników umowy pożyczki, ze składką 160 złotych, przy wartości pożyczki na poziomie 400 złotych.

W dniu 27 czerwca 2014r. na wskazane w umowie konto pozwanego została przelana kwota pożyczki 400 złotych.

Pozwany został wezwany do zapłaty kolejnych rat pożyczki kolejno w dniu 4 i 18 sierpnia 2014r. oraz w dniu 1, 8 i 15 września 2014r.

Pozwany uzyskuje rentę w wysokości 645,81 złotych.

Powyższe ustalenia Sąd poczynił na podstawie zebranego w sprawie - zaoferowanego przede wszystkim przez powódkę materiału dowodowego w postaci wskazanych dowodów z dokumentów, których wiarygodności, ani rzetelności pozwany nie kwestionował, ograniczając się jedynie do kontestowania twierdzeń pozwu na tej podstawie, że nie przedstawiono żadnego dowodu wypłaty kwoty pożyczki, w tym szczególnie pokwitowania przez niego odbioru kwoty pożyczki. W tym kontekście Sąd uznał jednak formułowane przez pozwanego w odpowiedzi na pozew twierdzenia i zarzuty za niewiarygodne, bowiem sprzeczne z treścią zaoferowanych przez powódkę dowodów z dokumentów, których rzetelności i wiarygodności pozwany nawet nie próbował kwestionować, nie przedstawiając jednocześnie żadnych dowodów na poparcie swojego stanowiska. Szczególnie, że wraz z odpisem pozwu pozwany został pouczone o rygorach procesowych, w tym w zakresie dowodów, a mimo osobistego odbioru zawiadomienia o terminie rozprawy, jak również złożenia odpowiedzi na pozew nie wskazał żadnych dowodów mogących podważyć twierdzenia powódki. Odnosząc się jedynie do jego twierdzeń wyrażonych w odpowiedzi na pozew w zakresie nieudzielenia mu rzeczowej pożyczki należy podnieść, że choćby w świetle zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania jest niewiarygodne, żeby pozwany faktycznie nie uzyskał wnioskowanej pożyczki, skoro potwierdza to wygenerowany przez system bankowy (niewymagający podpisu) dowód przelewu na wskazany przez niego w treści umowy rachunek bankowy kwoty 400 złotych (k. 60). W tym miejscu warto podkreślić, że nr tego rachunku jest tożsamy ze znanym Sądowi z urzędu przy okazji rozpoznawania innej - podobnej sprawy I C 2113/14 z udziałem M. S. (1) w charakterze pozwanego - nr konta bankowego pozwanego, w której to sprawie powód przesłuchany w charakterze strony jako własny nr rachunku bankowego wskazał właśnie nr konta, na jaki dokonano przelewu kwoty 400 zł (k. 65 w zw. z k.66 akt I C 2113/14 - zeznania pozwanego).

Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo jest w całości zasadne.

W myśl art. 720 § 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych nie ulega wątpliwości, że pozwany zawarł w dniu 26 czerwca 2014r. z powódką wskazaną umowę pożyczki na opisanych w umowie (k. 20 - 21 i 58 - 59) warunkach, a następnie w dniu 27 czerwca 2014r. na wskazany przez pozwanego rachunek bankowy została przelana kwota pożyczki 400 złotych. Pozwany nie zwrócił jednak zaciągniętej pożyczki mimo licznych, kolejnych wezwań, które pozwany odbierał osobiście, nie podejmując żadnej inicjatywy, czy to wyjaśnienia spraw (nawet gdyby hipotetycznie podzielić podnoszone przez niego twierdzenia o tym, że nie zaciągał u powódki żadnej pożyczki i jej nie otrzymał), czy też polubownego uregulowania sprawy, w tym wynegocjowania być może nowych, łagodniejszych warunków spłaty zaciągniętego zobowiązania. W konsekwencji wobec treści łączącej strony umowy, pod której treścią widnieje wyraźny i czytelny podpis pozwanego, tożsamy z podpisem pozwanego w powołanej sprawie I C 2113/14, w której powód nie kwestionował prawdziwości swojego podpisu pod złożoną w tamtej sprawie umową pożyczki, wręcz przeciwnie przyznał, że to jego podpis (k. 25a - 26 w zw. z k. 65 - 66 akt I C 2113/14) zgłoszone powództwo w całości podlegało uwzględnieniu.

Już tylko na marginesie należy podkreślić, że kontestując wykazane dokumentami wytoczone przez powoda powództwo, pozwany nie podjął w istocie żadnej inicjatywy dowodowej, mimo opisanej w art. 6 kc zasady rozkładu ciężaru dowodu okoliczności, z których strona wywodzi skutki prawne, co również nie mogło pozostać bez wpływu na treść rozstrzygnięcia.

W tym stanie rzeczy, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną kwotę 1.176,19 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 25 września 2014r. do dnia zapłaty, uwzględniając treść łączącej strony umowy (400 pożyczka + 160 składka + 30,08 prowizja + 9,30 opłata przygotowawcza + 2 kolejne składki za kolejne miesięczne okresy ubezpieczenia w związku z niezwróceniem pożyczki w terminie, tj. do 26.07 do 25.08.2014r. i od 25.08 do 24.09.2014r. + 240 złotych kosztów opłat windykacyjnych). W tym kontekście szczególnie znamienne jest, że mimo wystosowywanych przez powoda wezwań do zapłaty - pomimo tego, że pozwany osobiście je odbierał (k. 24, 26, 28, 30 i 32), to w żaden sposób na nie reagował, a w każdym razie nie wykazał, żeby podejmował jakiegokolwiek działania w celu wyjaśnienia, czy rozwiązania sprawy, czym narażał się na kolejne koszty windykacyjne i wzrost zadłużenia. Taka postawa pozwanego deprecjonuje jego twierdzenia o niezasadności żądania pozwu oraz niezaciągnięciu rzeczowego zobowiązania, czy braku potwierdzenia uzyskania kwoty pożyczki - o czym Sąd wspomniał już wyżej - bowiem gdyby tak było, jak twierdzi pozwany, to tym bardziej wiedząc o kierowanych do niego rzekomo bezpodstawnych monitach i żądaniach zapłaty, choćby z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, w trosce o własne interesy, pozwany mógł i powinien był podjąć kategoryczne kroki w celu wyjaśnienia ewentualnego nieporozumienia. Tymczasem takiej inicjatywy pozwany nie wykazał nawet w toku niniejszego procesu.

W przedmiocie odsetek ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc, uwzględniając w tym zakresie treść łączącej strony umowy, w tym obowiązek zwrotu pożyczonej kwoty do dnia 26 lipca 2014r. oraz płatności kolejnych składek z tytułu ubezpieczenia na życie pożyczkobiorcy oraz kosztów windykacji i sformułowane w tym zakresie żądanie odsetkowe od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 25.09.2014r., tj. upływu drugiego dodatkowego okresu ubezpieczenia na życie pożyczkobiorcy (24.09.2014r.) w związku z niezwróceniem pożyczonej kwoty.

W przedmiocie kosztów procesu, na podstawie art. 102 kpc, uwzględniając sytuację osobistą (wiek, stan zdrowia pozwanego i opiekę nad matką), a także pozwanego, utrzymującego się jedynie z renty w wysokości 645,81 złotych, Sąd nie obciążył pozwanego kosztami procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany

Kwestionując dochodzone roszczenie podniósł, że umowa pożyczki została sfalszowana. Domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja częściowo jest uzasadniona.

Rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego, którym dochodzone w pozwie roszczenie w całości uwzględnił jest oparte na ustaleniach w części wadliwych.

Bezspornym w sprawie jest, że pozwany był stroną umowy zawartej dnia 26 czerwca 2014 roku, mocą której uzyskał pożyczkę w kwocie 560 złotych. Niekwestyjnym jest także, że sumę tą otrzymał i zobowiązał się do jej całkowitej spłaty wraz z odsetkami, opłatą przygotowawczą oraz składką ubezpieczeniową. Trafne jest jednocześnie ustalenie, że pozwany nie dokonał spłaty zobowiązania. Nadto na aprobatę zasługują ustalenia, że pożyczkodawca w zaistniałej sytuacji podjął szereg działań zmierzających do realizacji umowy przez pozwanego. Dowodem tego jest szereg pism i wezwań adresowanych do skarżącego upominających go do dobrowolnego spełnienia świadczenia (por. k. 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30 31 i 32). Pisma te obrazują zestawienie poszczególnych składników dochodzonej należności. Zestawienia te obejmują nie tylko odsetki za opóźnienie ale także koszty upomnienia oraz koszty windykacji. Wysokość tych kosztów nie została wykazana w dochodzonej pozwem wysokości. Dotyczy to w szczególności kosztów windykacji, które zostały podane na kwotę 100 złotych.

Nie zostało udowodnione, że w w/w wysokości koszty te faktycznie zostały wygenerowane. Nie jest wiadomym o jakie czynności chodzi i jaką mają naturę. Odnośnie kosztów upomnień wynoszących każdorazowo na 25 złotych są one także wygórowane.

Z tych więc przyczyn należało skorygować zasądzoną sumę pieniężną do kwoty 936,17 złotych (art. 386 § 1 kpc).

Apelacja w pozostałej części jako niezasadna podlegała oddaleniu (art. 385kpc).

Twierdzenia skarżącego, że nie zaciągał pożyczki są całkowicie gołosłowne i nie zostały poparte żadnymi dowodami. Trafne jest zapatrywanie Sądu Rejonowego, że w tym zakresie autor apelacji nie wykazał się jakąkolwiek inicjatywą dowodową do czego był zobowiązany na podstawie art. 6 kc. Ustalenia Sądu I instancji w tej mierze są prawidłowe i znajdują oparcie w materiale dowodowym, w szczególności w dokumentacji złożonej przez stronę powodową.

Kierując się zasadą słuszności wyrażoną w art. 102 kpc Sąd Okręgowy nie obciążył pozwanego kosztami postępowania odwoławczego.